

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **T. M.**, nar. ,
státní příslušností Gruzie,
bytem v ČR;

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobkyně namítá, že správní orgán musí postupovat individuálně, ovšem jak plyne z podkladů, ze kterých žalovaný vycházel, obsahují tyto pouze obecné informace o Gruzii.

Naopak neobsahují informace o možnostech soukromých osob se domáhat ochrany u státních orgánů. Konkrétně správní spis obsahuje pouze jediný podklad – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav z listopadu 2020. K tomu proto žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 41/2007-103 ze dne 25. 7. 2007, a dále ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, kdy v obou případech Nejvyšší správní soud poukazuje na nutnost zkoumat podklady vztahující se k danému případu.

3. Žalobkyně vysvětlila své problémy se soukromými osobami, přičemž i přes absenci důkazů její výpověď byla věrohodná, což nezpochybnil ani žalovaný, a byl tak povinen z ní vycházet (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004). Žalobkyně navíc uváděla, že na policii se obrátit nemohla, neboť ta neposkytuje žádnou pomoc. Úkolem žalovaného proto bylo zabývat se informacemi, zda je poskytnutí pomoci ze strany policie reálné.
4. Žalobkyně poukázala na § 14a zákona o azylu s tím, že nebezpečí vážné újmy může spočívat i v tom, kdy osobě hrozí od soukromých osob vážná újma, ale státní orgány nejsou schopny či ochotny poskytnout pomoc. Žalovaný měl zkoumat, jestli přístup k policii je skutečný a reálný, nebo jde jen o formální hledisko výkladu zákona. K tomu odkázala žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 40/2007-129 ze dne 19. 9. 2007, dle jehož závěrů i v nedemokratických zemích bývá v právním řádu zakotvena možnost obrany. Podle žalobkyně pouhé konstatování možnosti obracet se na státní orgány nemůže nic prokázat, zejména navíc tehdy, když žalobkyně uváděla, že je téměř notorieta, že policie v praxi dostatečnou pomoc neposkytuje. Pomoc je odmítána i po fyzickém napadení dotyčného.
5. Nejvyšší správní soud dle žalobkyně připouští, že dluh, se kterým je spojena hrozba násilí ze strany soukromých osob, může být důvodem udělení doplňkové ochrany, jestliže státní orgány nesou v praxi ochotny poskytnout pomoc. Tímto se však žalovaný nezabýval a žádost pouze zamítl s tím, že žalobkyně pochází z bezpečné země původu. Její výpověď přitom stanovila, že zde je důvodné podezření, že v jejím případě nelze žádost z tohoto důvodu zamítnout. Žalovaný měl rovněž pochybit tím, že věc posoudil částečně meritorně, když porovnal výpověď žalobkyně s informacemi o zemi původu, byť zcela nepřesně. Na místo zkoumání individuálních skutečností a podřazení tvrzených skutečností k informacím z podkladů, žalovaný uvádí pouze obecná konstatování ohledně Gruzie. K tomu odkázala žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 53 Az 31/2019 – 27, ze dne 30. 9. 2020, kdy řešil obdobnou věc. Žalovaný se dopustil pochybení, kdy nevyvrátil výpověď žalobkyně, a přesto z ní nevycházel, a dále uvedl, že na základě informací o zemi původu a výpověď žalobkyně lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, avšak tuto výpověď nehodnotil, tedy rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a ustanoveními správního řádu. Zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Námitky, že Gruzie není ve vztahu k žalobkyni bezpečnou zemí původu z důvodu nedostatečného množství aktuálních a relevantních informačních zdrojů, tedy k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a právnímu posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na její výpovědi v průběhu správního řízení, považuje žalovaný za liché. Žádost žalobkyně se řádně zabýval i ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobkyně neprokázala, že v jejím případě Gruzii vůči ní nelze považovat za bezpečnou

zemi původu. Žalobkyně vlast neopustila na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani její obavy z návratu do Gruzie nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Gruzie (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu. Z výpovědi žalobkyně v rámci správního řízení o její azylové žádosti a ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jejím případě tento předpoklad neplatil. Je to právě žalobkyně, kdo musí vyvrátit, že v jejím případě lze Gruzii považovat vůči ní za bezpečnou zemi původu, což se nestalo. Žalobkyně neprokázala v průběhu správního řízení a ani v samotné žalobě, že by návrat do Gruzie nebyl pro ni bezpečný ve smyslu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti byla obava z výhrůžek neznámých osob kvůli nesplacenému dluhu v aktuální výši 13 500 USD a snaha legalizovat si pobyt na území ČR. K námitce, že se žalovaný nedostatečně zabýval poskytnutím právní ochrany v zemi původu, žalovaný uvádí, že se tímto zabýval na str. 3 a 4 rozhodnutí. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. Azs 48/2018-57 ze dne 16. 09. 2008 a č. j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 03. 2004. Žalobkyně se ani nepokusila obrátit na státní složky a Policii. Rovněž nejsou dle žalovaného důvodné ani námitky týkající se použitých informačních zdrojů. Žalobkyně měla možnost během správního řízení doložit podklady, které by domněnku, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu vyvrátily. Informace potvrzující, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu, jsou součástí správního spisu, a žalobkyně byla s těmito informacemi seznámena dne, nijak se k nim nevyjádřila, nic nedoplnila ani nepředložila.

7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. K žádosti žalobkyně uvedla, že nebyla nikterak politicky aktivní. Je rozvedená, má dvě dcery, které se narodily v X a žijí s matkou žalobkyně v X. Z X vycestovala v prosinci 2020 do Polska a odtamtud do ČR. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že si ve vlasti půjčila prostředky od soukromých osob, které nesplatila. Tyto osoby jí vyhrožovaly, proto z vlasti vycestovala a nechce se vracet.
9. Při pohovoru sdělila, že do ČR přijela, neboť se zde chtěla na nějakou dobu ukrýt, má zde známou. Snažila se zde zorientovat a vytvořit kontakty. Žila z prostředků, které si půjčila od kamarádky z Gruzie. O mezinárodní ochranu dříve nepožádala, protože nevěděla, zda zůstane. Její finanční problémy začaly v roce 2016, kdy jí banka odebrala dům z důvodu dluhů bývalého manžela z hazardu. Následně se rozvedla a půjčila si 15 000 USD od soukromé osoby. Půlku peněz použila na pronájem bydlení a druhou na podnikání v oboru kosmetiky. Do pandemie vše bylo v pořádku, od začátku roku 2020 se ale ekonomická situace zhoršila a žalobkyně nemohla dluh splácet. V listopadu 2020 ji na ulici potkali tři neznámí muži, kteří jí vyhrožovali zabitím v případě nesplacení. Žalobkyně proto telefonicky kontaktovala věřitele, který jí sdělil, že jej její důvod nezajímá a stanovil lhůtu pro zaplacení poloviny částky. Pokud nebude splaceno, bylo jí sděleno, že se může stát něco nepříjemného. Chtěla si peníze půjčit a takto je vrátit, ale to se nepodařilo. Na věřitele tedy převedla své auto a z dluhu jí bylo odečteno 1 500 USD. Nyní tedy dluží 13 500 USD. Více peněz neměla a od kamarádky dostala radu, aby odjela do zahraničí. Věřitelka byla jedna žena z Tbilisi. S věřitelkou v kontaktu již nebyla, zmíněné muže viděla celkem dvakrát. Od příjezdu do ČR ji nikdo nekontaktoval a od matky má informace, že i u nich je vše v pořádku. O pomoc se neobrátila, sdělili jí, že když půjde na

policii, ublíží dětem. Mohla by se přestěhovat na vesnici, ale tam není žádná práce. Jiné problémy ve vlasti neměla, a to ani se státními orgány. Chtěla by žít v ČR, přivést sem rodinu a vrátit dluh. V případě návratu se bojí, že jí může být ublíženo, pokud nezaplatí.

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaný jeho konání nepožadovali a ani soud jej nepovažoval za nutné.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
14. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
15. Vzhledem k tomu, že žádost žalobkyně byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je zásadní otázkou, zda se žalovaný dopustil pochybení, pokud žádost vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou.
16. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
17. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 vyhlášky považuje Česká republika Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu.
18. Dále si pro posouzení politické a bezpečnostní situace v Gruzii opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě rozhodnutí. Konkrétně vycházel zejména z výpovědi žalobkyně, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Žalovaný konkrétně svůj závěr o bezpečné zemi opřel mimo uvedenou vyhlášku o Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu - stav listopad 2020. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Vzhledem k tomu, že Gruzie je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

považována za bezpečnou zemi původu, považuje soud za dostačující i podklad žalovaného v rozsahu tohoto dokumentu.

19. Na základě zjištění z uvedených podkladů došel žalovaný k závěru, že se v případě Gruzie jedná pro žalobkyni o bezpečnou zemi. Soud žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal. Žalovaný tento závěr podrobně a přezkoumatelně zdůvodnil na straně 3 rozhodnutí. K tomu lze dodat, že na Tbilisi, odkud žalobkyně pochází, se nevztahuje ani výjimka definovaná v uvedené vyhlášce a návrat žalobkyně zde je zcela bezpečný.
20. Dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu předpokládá možnost vyloučení aplikace zde uvedeného postupu pouze v případě, kdy žadatel prokáže, že daný stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Tak se však v případě žalobce nestalo.
21. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze doplnit, že: „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti, provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.
22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azyl) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
23. Žalobkyně zejména namítá, že žalovanému sdělila dostatečné důvody svědčící pro závěr, že Gruzii v jejím případě za bezpečnou zemi považovat nelze. S tímto se však nelze ztotožnit.
24. Co se týče tvrzení ohledně nedostatečného zkoumání možnosti ochrany ze strany státních orgánů v Gruzii ve vztahu k podkladům, soud uvádí následující.
25. Soud předně nemůže pominout nesoulad v tvrzeních žalobkyně, kdy v žalobě opakovaně uvádí, že měla ve správním řízení sdělit, že pomoc policie není v její vlasti reálná a efektivní. Tato skutečnost je však v přímém rozporu s obsahem protokolu o pohovoru, ze kterého naopak jednoznačně plyne, že při tomto pohovoru uvedla, že se ve vlasti nikam pro pomoc neobrátila z důvodu, že jí bylo sděleno, že kdyby šla na policii, ublíží dětem.
26. Ani sama žalobkyně nemá tedy dostatečně vyjasněno, jaké skutečnosti vůbec správnímu orgánu uváděla a z jakého důvodu se neobrátila na státní orgány či policii Gruzie. V rámci pohovoru rovněž zmínila, že žádné jiné potíže ve vlasti neměla, a to ani se státními orgány. Také naprosto žádným způsobem nezpochybnila činnost či efektivitu policie v Gruzii.

Skutečnost, že se žalobkyně na ni neobrátila z vlastní vůle, resp. obav z ublížení dětem, neznamená automaticky neschopnost policie potažmo státu poskytnout ochranu. Zde se soud přiklání k závěru žalovaného, že povinností dotyčného je vyčerpání možností ochrany v zemi původu, kdy žalobkyně se o ochranu nikterak nepokusila.

27. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku č. j. 3 Azs 48/2008 – 57 ze dne 16. 9. 2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: *„Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“*
28. Soukromé osoby tedy mohou být původcem pronásledování, avšak pouze tehdy, není-li možná účinná ochrana ze strany státu, či je-li takové jednání státem přímo kryto. K tomu je třeba uvést, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval konkrétními možnostmi ochrany žalobkyně v její zemi původu. Není tedy pravdou, jak uvádí žalobkyně v žalobě, že by žalovaný podklady hodnotil pouze v obecné rovině bez konkrétního zdůvodnění možností ochrany ze strany státního aparátu.
29. Na straně 3 a 4 žalovaný uvedl, jaké jsou možnosti žalobkyně v zemi původu. Z dokumentu Hodnocení Gruzie jako země původu vyplývá, že žalobkyně má možnost využít legální prostředky na ochranu svých práv. Gruzínští občané mohou podat stížnosti ke státnímu zastupitelství a justičním institucím. Případnou nečinností či zneužitím pravomocí státních orgánů se rovněž zabývá úřad ombudsmana, který aktivně za dodržování lidských práv vystupuje, a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc při porušení práv jednotlivců. Žádné potíže žalobkyně ve vlasti neměla. Rozhodně nelze dojít k závěru, že by ochrana žalobkyně byla odmítnuta, nebo že by stát nebyl schopen i poskytnout pomoc.
30. Soud vzhledem k uvedenému plně souhlasí s žalovaným v tom, že žalobkyně nijak neprokázala, že by Gruzie nebyla pro ni bezpečnou zemí původu.
31. O tom svědčí i mj. odpověď žalobkyně na otázku, jestli by se mohla v rámci Gruzie přestěhovat, k čemuž žalobkyně uvedla, že by se sice mohla odstěhovat na vesnici, kde ale není práce. Dané tedy znamená, že jediným důvodem, proč by se žalobkyně nemohla přestěhovat a vyřešit tak své problémy ve vlasti, jsou obavy o práci, což však není relevantní z hlediska bezpečnosti země.
32. Rovněž se soud nemůže ztotožnit s žalobní námitkou ohledně pochybení žalovaného v tom, že měl žádost žalobkyně částečně meritorně posoudit, kdy konkrétně měl porovnat výpověď žalobkyně s informacemi o zemi původu, dle žalobkyně chybně.
33. K tomuto soud zejména uvádí, že ačkoli žalobkyně zpochybňuje, že její výpověď byla žalovaným hodnocena, sama pak uvádí, že její tvrzení byla žalovaným nesprávně přiřazena k informacím o zemi původu, tedy hodnocena být musela. Rovněž i z rozhodnutí žalovaného plyne, že se jednotlivými tvrzeními žalobkyně zaobíral.

34. Předpokladem posouzení otázky, zda dotyčný žadatel v rámci správního řízení prokázal, že jeho zemi původu nelze vůči němu považovat za bezpečnou, je bezesporu právě hodnocení jeho výpovědi. Tvrzeními žadatele či žadatelky se zabývat musí, jinak by nemohl vyhodnotit, zda jsou tato způsobila vyvrátit domněnku o bezpečnosti. Tedy v tomto směru žalovaný nepochybil, jestliže výpověď žalobkyně hodnotil, přičemž dané neznámá pochybení ve smyslu, že by tímto částečně meritorně přezkoumával žádost. Co se týče meritorního posouzení, pak lze dodat, že z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu není zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, včetně azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se těmito důvody nezabýval.
35. Soud dodává, že azylové řízení neslouží jako nástroj k řešení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobkyně legalizaci svého pobytu v ČR provedla tímto způsobem.
36. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. září 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce